

ပစ္စန္ဒရစ်

သိပ္ပံမောင်ဝ

တပေ ကုလား ဆိုသော အမည်သည် ဆန်း၏။

ထိုအမည်ကား မောင်လူအေး၏ နယ်အတွင်းရှိ တံငါရွာကလေးတစ်ရွာ၏ အမည်ဖြစ်လေသည်။ တပေ ကုလားရွာသာမဟုတ်။ တပေကုလားအင်းဟူ၍လည်း ရှိ သေး၏။ တပေကုလားချောင်းဟူ၍လည်း ရှိသေး၏။

တပေကုလားအင်းကို အကြောင်းပြု၍ တပေကု လားရွာဟူ၍ပင် ခေါ်ဆိုသလော။ တပေကုလားရွာကို အ ကြောင်းပြု၍ တပေကုလားချောင်း၊ တပေကုလားအင်း၊ တပေကုလားကွင်းဟူ၍ပင် ခေါ်ဆိုသလောဟု မည်သူမျှ မပြောပြနိုင်။ တပေကုလားရွာသားတို့အား မေးသောအခါ ကား ရှေးအတီတေ ပဝေသဏီကပင် ရှိခဲ့သည်ဟု ပြောကြ ဆိုကြကုန်၏။ ကမ္ဘာဦးအခါကပင် ဆင်းသက်ပေါ်ပေါက် လာသည်ဟူ၍များ ထင်မှတ်နေကြလေရောသလား။

တပေကုလားဆိုသော စကား၏ အဓိပ္ပာယ် မည်သို့ နည်းဟု နှိုက်နှိုက်ရွတ်ရွတ် မေးလေ့ရှိသောသူတို့က မေး ကောင်းမေးကြပေလိမ့်မည်။ ရွာတွင် အသက်အကြီးဆုံး အဘိုးကြီး ဦးနောက်တိုးအား မေးကြည့်သောအခါ 'တပေ ကုလား ဆိုသောစကားမှာ 'တပေကုလား' ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ် ရကြောင်းနှင့် ပြောပြလေသည်။ သူ၏စကားကို ယုံမှား ဖွယ် မရှိ။ ဦးနောက်တိုးကား အသက် ၈၅ နှစ်ပင် ကျော်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ရှေ့မိနောက်မိ အဘိုးကြီးဖြစ်လေသည်။ အချို့ အတွေးကောင်းသော သူတို့ကမူကား တပေ ကုလားဆိုသည်မှာ တစ်ပေခန့်ရှိသော ကုလားပုကလေး တစ်ယောက်က စတင်တည်ထောင်၍ ထားခဲ့သောရွာဖြစ်

သောကြောင့် တပေကုလားရွာဟု အမည်တွင်ကြောင်း တွေးတောကောင်း တွေးတောကြပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ဦးနောက်တိုးပေးသော အဓိပ္ပာယ်လောက် မကြိုက်။

တပေကုလားဆိုသော စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်း လင်းပြီးသည်၏ အခြားမဲ့၌ တပေကုလားဟူသော အကြင် တံငါရွာကလေး၏ တည်ရာအခြေနှင့် သာယာပုံကို ရေး သားဦးအံ့။ ထိုရွာကလေးကား အလွန်နောက်ကျီ၍ ရွံ့အ တိပြီးသော တပေကုလားချောင်းကလေး၏ ဘေးတွင် တည်ရှိလေသည်။ ဤချောင်းကလေးမှတစ်ပါး အခြား ဘေးပတ်လည်တွင် ကွင်းပြင်လဟာကြီးဖြင့် မြိရံလျက် တစ်ရွာလုံးပင် ကုတ္တီပင် သုံးလေးပင်အပြင် အခြားအပင် ဟူ၍မရှိ။ ကွင်းခေါင်ခေါင်ကြီးတွင် တည်ထားသော ရွာ ကလေးတည်း။ နေ့ဥတုတွင် ပူပြင်းလိုက်သည်မှာ ပြောစ ရာမရှိ။ ရွာထိပ်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးဦးစဝနကျောင်းတစ် ကျောင်းရှိ၏။ အင်းသားများ သေခါနီး ဆည်းကပ်ရာ ကျောင်းပေတည်း။ ရွာတောင်ဖက်စွန်းတွင် ဦးဘိုးထွန်းတူး ထားသော ရေကန်တစ်ကန် ရှိလေသည်။ ရွာသားတို့ သောက်ရေခပ်ယူရာတည်း။ ထိုရေကန်နှင့် ကပ်လျက် အန္တရာယ်ကင်း ကိုးတောင်ပြည့်ဘုရား၊ ကွင်းခေါင်ခေါင် တွင်။

ရွာတွင် အိမ်ခြေကား သုံးလေးဆယ်ခန့်။ သက် ကယ်မိုး၊ ဝါးကပ်ကား၊ ဝါးခြမ်းခင်း၊ ဝါးတိုင်တွေနှင့် အိမ် များသာ။ အိမ်နစ်ဆောင်ပြိုင် ကျယ်ကျယ်ဆောက်ကား ထားသောအိမ်ကား နတ္ထိ။ ပျဉ်ထောင်အိမ်ဟူ၍ကား မရှိ။

တစ်အိမ်တွင် အလွန်ဆုံးငွေ ၁ပိ ခန့်တန်၏။ သို့သော် အင်းခံဝန်ပေးကြသောအခါ ငါးရာတန်သည်ဟု ကျမ်းကိုး ကာ ဆိုကြလေသည်။

အိမ်အောက်များတွင် ဝက်တွေ၊ ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေ အနဲ့အပြားလှတဲ့ ယားလေသည်။ ဆူဆူညံညံနှင့် အိမ် ရှေ့အိမ်နောက်ဖေး၊ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်များတွင် ငါးပိအိုး တွေ၊ ငံပြာရည်အိုးတွေ အနုအနုနှင့် နံလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း၊ သင်း တို့ရွာသားတွေ ဘယ်လိုနေကြသည်မသိ။ ရောဂါလည်း မရ၊ ဒုက္ခလည်းမဖြစ်။

တစ်ရွာလုံးတွင် အိမ်သာတစ်လုံးမျှ မရှိ။ တကယ့် ရွာသားတွေ။ ရွာလမ်းကား ကျယ်ပါ၏။ နွေအခါတွင် ဖုန်တထောင်းထောင်း၊ မိုးအခါတွင် ရေမြုပ်။ လမ်းချည်း သာ ရေမြုပ်သည်မဟုတ်။ အိမ်များလည်း ရေမြုပ်၏။ ရွာ သားများ အိမ်အပေါ်ထပ်တွင်တက်၍ နေကြရလေသည်။ ကြက်လည်းသည်မှာ၊ ခွေးလည်းသည်မှာ၊ ဝက်လည်း သည်မှာ၊ ဘဲလည်းသည်မှာ၊ ကြောင်လည်းသည်မှာ၊ တော်တော်ပျော်စရာကောင်း၏။ အိပ်လည်းသည်မှာ၊ စား လည်းသည်မှာ၊ ထမင်းဟင်းချက်လည်း သည်မှာ၊ ကျန်း မာရေးဆရာများအတွက် သင်ခန်းစာတစ်ခုရပြီ။

မိုးတွင်းအခါတွင် မြေပွေးတွေ ပေါလိုက်သည်မှာ လည်း ပြောစရာမရှိ။ ဝါခေါင်လအတွင်းက မောင်ဘိုး သော်ဇနီး အပေါ်ထပ်တွင် အိပ်နေခိုက် မြေပွေးခဲ၍ သေရာ လေပြီ။

ဤမျှနှင့် တပေကုလား ရွာကလေး၏ သာယာပုံအ ကြောင်း သိလောက်ပြီထင်။ ရွာသားရွာသူတို့အကြောင်း ရေးပါရစေဦး။

တစ်ရွာလုံး ရေနဲ့အသက်မွေးသူချည်း။ ရွာပတ်ဝန်း ကျင်တွင် အင်းပေါင်း၊ ခြောက်အင်းခန့်ရှိ၏။ ထိုအင်းတို့ တွင်ရှိသော ငါးများအပေါ်၌ အုပ်ချုပ်ကာ မင်းလုပ်၍နေကြ သော အင်းသားကြီးကား ခြောက်ယောက်ခန့်ပင် ရှိလေ သည်။ တပေကုလား သူကြီးဦးငွေလှလည်း တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်၏။ ထိုအင်းသားကြီးခြောက်ယောက်တို့မှ အပ ဖြစ်သော ရွာသူရွာသားတို့ကား အချစ်အင်းသားက လေးများနှင့် အင်းကူလီများသာတည်း။ လယ်သမားဟူ၍ အောင်ဖေနှင့် ဦးဘိုးဆင်တို့ နှစ်ယောက်သာရှိလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကား တစ်ရွာလုံးနှင့်မသင့်။ နှစ်ယောက်

နှင့်တစ်ရွာလုံး ဖြစ်သော်လည်း အောင်ဖေတို့တွင် အနည်း ငယ်မျှ ကြောက်စိတ်မရှိ။

အောင်ဖေသတင်းပေးချက်အရ ယစ်မျိုးအရာရှိ ဦးဘမောင်ခိုက်ပူကြီး ရွာသို့ တိတ်တဆိတ်လာ၍ မွေ နောက်သွားလေသည်။ သူကြီးသား မောင်ပြားလက်ထဲမှ ဘိန်းငါးကျပ်သားမိ၏။ သူကြီး၏တူ ထွန်းတင်၏ အိမ်မှ ချက်အရက် ခြောက်ပုလင်းမိလေသည်။ ဒဏ်ငွေ ၇၅ ကျပ် စီ အရိုက်ခံကြရ၏။ မောင်ပြားနှင့် ထွန်းတင်တို့မှာ အခဲ မကျေကြ။ သူကြီးမင်း ဦးငွေလှမှာလည်း အောင်ဖေအပေါ် တွင် အချက်ရှာလျက် နေလေတော့သည်။ အောင်ဖေမှာ လည်း ခေါင်းမာသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ လူခွန်ကိုမဆောင် ကတ်ဖဲ့လုပ် နေလေသည်။ သူကြီးမင်း၏ အချက်ပေါ်ပြီ။ မြို့ပိုင်မင်းထံ တိတ်တဆိတ်သွား၍ ဝရမ်းစာတစ်စောင် ထုတ်ခဲ့လေသည်။ ညတိတ်တဆိတ် အောင်ဖေ၏ အိမ်ကို ဝိုင်း၍ အောင်ဖေကို ဖမ်းကြကုန်၏။ အောင်ဖေလည်း မပြေးသာ အဖမ်းခံရှာ၏။ သူကြီးမင်းလည်း ဝရမ်းစာကို ပြုပြီးလျှင် အောင်ဖေအား လက်ထိပ်ခတ်လေတော့သည်။ ပြီးလျှင် မီးတုတ်တွေနှင့် ရွာလယ်ကောင်တွင် လျှောက်၍ ပြလေသည်။ တစ်ရွာလုံး တအံ့အံ့နှင့်နေ၏။ အောင်ဖေ၏ အရှက်ကား ဆိုစရာမရှိပြီ။ သူ၏မယားက နောက်တစ်နေ့ တွင် လူခွန်ငါးကျပ်နှင့် စရိတ်ငါးကျပ် ပေါင်း ငွေတစ်ဆယ် ဆောင်တော့မှ အောင်ဖေအား ရွာသူကြီးမင်း လွှတ်လိုက် လေတော့သည်။

မိမိ၏တပည့်ကို အရှက်ခွဲသောကြောင့် ဦးဘိုးဆင် မှာ အသည်းနာလျက်နေ၏။ တစ်နေ့သော် ပုလိပ်အရာရှိ များနှင့် ပူးပေါင်းပြီးသကာလ ဆယ်အိမ်ခေါင်းဘိုးထင်တို့ အိမ်တွင် ဖဲဝိုင်းကို ဖမ်း၏။ ဘိုးထင်ကား အောင်ဖေအား သူကြီးဖမ်းစဉ်က ရှေ့ဆောင်ဖြစ်လေသည်။ ထိုဖဲဝိုင်းဖမ်း ရာတွင် အင်းသားကြီး ထွန်းစိန်၊ အင်းလက်ထောက်အချစ် စိန်ဘိုး၊ သူကြီးကတော် ဒေါ်ရု၏တူ မောင်အောင်တို့ လည်း အဖမ်းခံကြရလေသည်။ တရားသူကြီးက တစ် ယောက်လျှင် ဒဏ်ငွေအစိတ်စီ ရိုက်လိုက်လေသည်။

ဤအမှုအတွက် ဦးဘိုးဆင်အပေါ်၌ သူကြီးမင်း စိတ်ခုပြန်လေပြီ။ အချက်ကို ရှာပြန်၏။ ဦးဘိုးဆင်ကား လူခွန်လည်း ဆောင်ပြီးပြီ။ မြေခွန်လည်း ဆောင်ပြီးပြီ။ ဖဲဝိုင်းထောင်သူလည်းမဟုတ်။ ဘိန်းတို့အရက်တို့လို

လည်း မရောင်း။ အကြံရ အိုက်လျက်နေ၏။ သို့သော် အကြံကိုမလျော့။ ဦးဘိုးဆင်မှာ သစ်ပင်ပန်းပင် စိုက်ပျိုးခြင်းကို ဝါသနာပါ၏။ သူ၏အိမ်ရှေ့တွင် ပန်းခြံကြီးကို ခမ်းနားစွာ ပြုစုပျိုးထောင်၍ ထားလေသည်။ ထိုပန်းခြံအတွင်းရှိ ပန်းပင်၊ သစ်ပင်ကလေးတို့ကိုသာလျှင် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့်နေ၏။ ထိုဦးဆင်၏ ဥယျာဉ်မှာ ရွာလမ်းထဲသို့ ဆယ်ပေခန့် ကျူးလွန်၍ နေလေသည်။

သူကြီးမင်း၏ အချက်ပေါ်ပေပြီ။ ဦးဘိုးဆင်သည် ရွာလမ်းအပေါ်၌ ကျူးလွန်နေကြောင်းကို အရေးပိုင်မင်းထံ အစီရင်ခံစာရေးသား ဆက်သွင်းလိုက်၏။ မကြာမီ အရေးပိုင်မင်းထံမှ ထိုကျူးလွန်၍နေသော မြေပေါ်ရှိ သစ်ပင်ပန်းပင်တို့ကို ခုတ်ပစ်ရန် အမိန့်ရောက်ရှိလေသည်။ သူကြီးမင်း၏ ဝမ်းမြောက်ခြင်းကား ပြောမပြန်နိုင်ပြီ။ မိမိအိမ်ဦးခန်းတွင် ခွဲ၍ထားသော မောင်းကွဲကြီးကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထု၏။ ရွာသားသုံးဆယ်ခန့် ဓားကိုယ်စီ၊ တုတ်ချွန်ကိုယ်စီနှင့် ရောက်ကြလေပြီ။ သူကြီးမင်းလည်း ထိုရွာသားသုံးဆယ်ကျော်တို့နှင့် ဦးဘိုးဆင်၏ အိမ်ရှေ့သို့သွား၍ လမ်းတွင် ကျူးလွန်၍နေသော ဥယျာဉ်တွင်းရှိ သစ်ပင်ပန်းပင်တို့ကို စိစိညက်ညက်ကြေအောင် ဖျက်ဆီးလိုက်ကြလေပြီ။ ဦးဘိုးဆင်က တား၏။ သူကြီးမင်းက အရေးပိုင်မင်း၏ အမိန့်စားကို ပြ၏။ ဦးဘိုးဆင်၏ အသည်းကို ကျွပ်စွဲခတ်လေပြီ။ အဘယ်မှာ အခဲကျွန်အံ့နည်း။

တစ်နေ့သော် မောင်ဟန်ကြီးနှင့် မပန်းစိန်တို့၏ မင်္ဂလာဆောင်အိမ်တွင် ဦးဘိုးဆင်၏ သမီး မပန်းအောင်က သူကြီးမင်း ဦးဋ္ဌေလှသည် မတရားသောသူကြီး၊ ရွာသားရွာသူတို့အား နှိပ်စက်သောသူကြီး၊ ဘိန်းစားကောသူကြီးဟူ၍ ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေးဆိုလျက် နေလေသည်။ သူကြီးကတော် ဒေါ်ရကြားလျှင် မခံနိုင်။ မင်္ဂလာဆောင်အိမ်တွင် ရန်ပွဲကြီး စလေတော့၏။ ဒေါ်ရ၏အဒေါ်တော်စပ်သူ ဒေါ်ရွှေခက်က ထမိတ်တစ်တောင်လောက်မြင့်ကာ သူကြီးကတော်ဖက်မှ ဝင်၍ကု၏။ ဦးဘိုးဆင်၏ တူမ မပန်းရီက မပန်းအောင်ဖက်မှ ဝင်၍ ရန်တွေ့၏။ ဤပွဲကား မိန်းမတွေနှင့်သာ ကိစ္စတုံးမူကား ကောင်းလေစွ။

ဟော ဟော သူကြီးသား မောင်ပွားနှင့် သူကြီးတူထွန်းတင်တို့ ပေါက်၍လာကြလေပြီ။ မောင်ပွားလက်ထဲတွင် ဓားမြှောင်နှင့်၊ ထွန်းတင်လက်ထဲတွင် သံတုတ်နှင့်။

မိန်းမအချို့ မင်္ဂလာဆောင်အိမ်မှ ဆင်း၍ပြေးကြလေပြီ။ သို့သော် မပန်းအောင်နှင့် မပန်းရီတို့ကား ထိပ်မထီ။ ဂရုပင်မစိုက်။ အရေးပင်မလုပ်။ ဆဲမြဲတိုင်း၊ တိုင်းမြဲတိုင်း၊ ဆိုမြဲတိုင်း။

မောင်ပွားနှင့် ထွန်းတင်တို့ ဒေါ်ရဖက်မှ ကူ၍ဆဲကြလေပြီ။ ရွာသားများ မည်သူမျှ မကပ်ဝံ့ကြ။ တော်တော်ဆိုတဲ့ အကောင်တွေ၊ မပန်းအောင်၏ ယောက်ျား မောင်သာအိက အိမ်မှပြေးလာပြီးလျှင် ထွန်းတင်အား ဓားနှင့်ခုတ်လေပြီ။ မောင်ပွားက သာအိအား ဓားမြှောင်နှင့်ထိုး၏။ ထွန်းတင်နှင့်သာအိ နှစ်ယောက်သား ပုံလျက်လဲနေကြလေပြီ။ ဟော ဟိုမှာ သာအိညီ ကဇန်းနှင့် ဘိုးကျားတို့ ပေါက်လာကြပြီ။ ဆွဲကြပါဦး၊ ဆွဲကြပါဦး။ သည်တစ်ခါ ခက်တော့မည်။ လုံတွေကိုယ်စီနှင့်။ ဆွဲသူကဆွဲ၊ ဖက်သူကဖက်ထားကြ၏။ မနိုင်။ မောင်ပွားဖက်မှ ကူညီရန် ထွန်းအောင်နှင့် ထွန်းမောင်တို့ ညီအစ်ကိုလည်း မိုန်းကြီးတွေကိုယ်စီနှင့် ခက်ကုန်ပြီ။ လုပ်ကြပါဦး။ သူကြီးကို အကြောင်းကြားမှပေါ့။ သူကြီးအိမ်မှ မောင်းကွဲသံကြီး ဆူညံနေပြီ။ တစ်ရွာလုံး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်။ သူကြီးလည်း မနိုင်တော့ပြီ။ သူကိုယ်တိုင်ပင် ဤစစ်ပွဲတွင် ပါဝင်နေသလား မပြောတတ်။ ရွှေမျိုးတွေအားလုံး မီးစက်ကုန်ကြလေပြီ။ အနားအနီးရွာများကပင် ဆူညံနေသောအသံကြီးကို ကြားကြရကုန်၏။ ဤရန်ပွဲကြီး မည်မျှကြာမည်မသိ၊ နောက်တစ်နေ့၌ တပေကုလားရွာသူရွာသား ၂၀ ခန့် ဆေးရုံသို့ ရောက်၍နေကြလေသည်။

တစ်ရွာလုံး ထိတ်လျက်နေပေပြီ။ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဝေဒကျောင်းတွင် မွေးထားသော အောင်နက်၊ ဂျီကာ၊ အာဝါဒေးစသော ဓမ္မများလည်း ထမင်းငတ်ကြကုန်၏။ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဝေဒကိုယ်တိုင်ပင် ဆွမ်းမဝတဝသာ ဘုဉ်းပေးမည်ဟူသော ဓူတင်ကို ကျင့်ရလေ၏။ ဆွမ်းပို့သူမရှိ။ ဆွမ်းခံ၍ ရသမျှနှင့်သာ တင်းတိမ်ရရာလေတော့သည်။ အဆိုပါ ရန်ပွဲကြီးကား ရွာသူရွာသားတို့ကိုသာ ထိခိုက်သည်မဟုတ်၊ ဘုန်းတော်ကြီးဦးဝေဒကိုပင် ထိခိုက်သောဟူ၏။

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဝေဒ တပေကုလားရွာသို့ ရောက်သည်မှာ သုံးဝါပင် ရှိလေပြီ။ ယခုကဲ့သို့ တစ်ခါမျှ ခေါင်းပါးခြင်းမဖြစ်ခဲ့ဖူး။ မိမိ တပေကုလားသို့ မကြွလာမီ ထို

ကျောင်းတွင် ထိုင်ခဲ့သော ဘုန်းကြီးဦးဝိဇယလက်ထက် တော်အခါကမူကား ရွာသားများနှင့် မသင့်သောကြောင့် တော်တော်ပင် ခေါင်းပါးခဲ့လေသည်။ အကြောင်းကား ဦးဝိဇယကိုယ်တော်က ငါးဖမ်းခြင်း၊ ငါးပိလုပ်ခြင်းတို့ဖြင့် အသက်မွေးခြင်းသည် မကောင်းသော အသက်မွေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟူ၍ ဟောတော်မူသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဇေနကား ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဝိဇယကဲ့သို့မဟုတ်။ အင်းသားတွေနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ် သော တရားကိုမဟော၊ တစ်သက်ပတ်လုံး သူတကာ၏ အသက်များကို သတ်ဖြတ်၍နေသော်လည်း သေခါနီး ကောင်းဆောဖောကို ဝင်လိုက်လျှင် ကောင်းရာသုဂတိသို့ လားရသည်ဟူ၍ ပုံတွေ၊ ဝတ္ထုတွေနှင့် ဟောလေ့ရှိ၏။ ထို တရားကို ဟောကြားသည့်နေ့မှစ၍ ဘုန်းတော်ကြီးဦးဇေန ကျောင်းတွင် ဆွမ်းအုပ်တွေ မနည်းပြီ။ ကန်တော့ပွဲတွေ မနည်းပြီ။ ကျောင်းသားလည်း မနည်းပြီ။

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဇေနမှာ တရားဟောသော နေရာ တွင်သာ ခေတ်ဆန်သည်မဟုတ်၊ ကျောင်းသားများအား စာသင်ကြားသော နေရာတွင်လည်း ခေတ်ဆန်လေသည်။ ကျောင်းသားများ၏စိတ်ကို ချုပ်ချယ်ခြင်းမပြု၊ သူတို့အား လွတ်လပ်စွာထား၏။ ကျောင်းသားများ ကျောင်းတက်ချင်

သော အချိန်တွင် ကျောင်းတက်နိုင်၏။ အလျှင်း ကျောင်း မတက်ဘဲ နေလိုက နေနိုင်၏။ သင်ကြားလိုသော စာကို သင်ကြားနိုင်၏။ ထင်သလိုနေနိုင်သော ကျောင်းတည်း။

ထိုသို့လွတ်လပ်ခွင့်ကိုပေးထားသောကြောင့် မဟုတ် လော။ ကျောင်းသားများ ထမင်းဟင်း စားသောက်ပြီးကြ လျှင် ကျောင်းတွင်တစ်ယောက်မျှမရှိ။ တပေကုလားချောင်း ထဲတွင် ရေကူးသူကူး၊ ငါးဖမ်းသူကဖမ်း၊ ကဏန်းနှိုက်သူ က နှိုက်။ လွတ်လပ်လိုက်တဲ့ ကျောင်းသားတတွေ၊ အင်္ကျီလုံ ချည်ဆို၍ မကပ်ကြ။ ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင်၊ ကိုယ်ရောင် မည်းမည်း၊ သရဲကလေးတွေနှင့် မခြား။ ဆေးပြင်းလိပ်တွေ ပါးထဲ ခဲထားကြသေး။ အရွယ်ကလေး တွေက ကိုးနှစ်၊ ဆယ်နှစ်သာ။

ထိုကျောင်းသားများအနက် နောင် နှစ်ပေါင်း လေး ငါးဆယ် လွန်မြောက်လျှင် တစ်ယောက်တလေ မြန်မာ ပြည် သမ္မတမဖြစ်ဘူးဟူ၍ မည်သူ ပြောကြားနိုင်အံ့နည်း။ သမ္မတဆိုသည်မှာ အများသဘောတူလျှင် ဖြစ်စတမ်း။

အတွဲ-၁၇၊ အမှတ်-၁၀၂၊ ၁၉၃၃၊ ဇူလိုင်၊
ဂန္ထလောက မဂ္ဂဇင်း

